

**Τὸ ξύλενο ζευγάρι
γὰ πόλεμο λιμάρει.**

A.

Π.— Τί κάνεις ἐκεῖ πέρα;
Φ.— Δὲν βλέπεις καὶ ῥωτᾷς;
Καὶ πάλι τὴν μαχαίρα
τροχίζω κατ'αὐτάς.

Π.— Ἀλήθεια, Φασουλή,
πῶς πόλεμος καὶ τώρα
πρὸς δρᾶσιν μᾶς καλεῖ
καὶ πέρουν ἕλοι φόρα;

Φ.— Χαμπάρι δὲν ἐπήρες
πῶς πόλεμος βαρῆς
εὗρισκετ' ἐπὶ θύρας,
καὶ μὴν παραληρήεις;

Δὲν σοῦλεγα πῶς πρέπει
νὰ φάλης, σύντροφέ μου,
τρανὰ Τυρταίων ἐπη
καὶ θοδρια πολέμου;

Δὲν σοῦλεγα πῶς πρέπει νὰ μὴν παρακοιμᾶσαι,
μὰ τοὺς ἐχθροὺς τοὺς ἔξω σιγὰ νὰ τοὺς θυμάσαι;
Δὲν σοῦλεγα νὰ τρέχεις καὶ νὰ μοχθῆς ἀτρότως,
γιατὶ παταὶν σημαίνει,
γιατὶ μᾶς περιμένει,
βρᾶ Περικλή, καὶ τρίτος;

Λοιπὸν ὀρίστε πάλι,
μᾶς ἐρχεται πηλάρα,
τῆς πόρταις μᾶς κτυπᾷ.

Καπνὸς τὸν περιβάλλει,
καὶ σ'αἵματα νοσιπᾷ
θέλει νὰ χύσῃ κι' ἄλλα.

Ἰμπροστά μᾶς ἔναστεύκει,
νάτος μὲ τὸ τουφέκι,
νάτος μὲ τὸ κανόνι.

Γῶδοποι, τυφῶνες, σάλιοι,
σῆκωσε τὸ κεφάλι,
κι' εἶναι πολέμου χρόνοι.

Ταυτὰ μᾶς συριγμὸς τρυπᾷ,
σῆμα μὲ κατανόσεις,
Ἄρης τὴν πόρτα μᾶς κτυπᾷ
καὶ πήγαινε ν' ἀνοίξῃς.

Καλῶς 'στον... κάπως ἄργησες ἀλήθεια, κανικάρη,
καὶ τὸ σπαθὶ δὲν ἔβγαίνε μὲς' ἀπὸ τὸ φικᾶρι,
κι' ἔλεγαμε πῶς σίγουρα θὰ βασιλεῖο εἰρήνη
κι' ἀναίμακτος πολιτισμὸς τὴν πλάσιν θὰ λαμπρόνη.

Καλῶς 'στον... κάπως ἄργησες, καὶ κοιμισμέν' ἡ πλάσις
ἐπίστευε πῶς γὰρ καιρὸ δὲν θὰ ἐνακοιμισάσῃς.

Κι' ἐμεῖς ἐκαμαρῶναμε
τροπαίων καὶ διαρῶν σωρούς,
καὶ ἔνεοισατο τὸ σπρώναμε
σὲ πανηγύρια καὶ χορούς.

Τῆς πίκραις μᾶς γλυκάναμε,
τὶ θεξίσεις' ἴναμα,
τὶ ράουτ, μπρίτες, καὶ τέτοια.

Μὰ διασκῆδαζαν πολλοὶ
καὶ στοὺ Γκαλήπ τοῦ Κεμαλή,
κι' ἐπίνανε αεσιμπέτια.

Καλῶς 'στον... κάπως ἄργησες νὰ λῆθῃς νὰ μᾶς εὐπνήσης
καὶ νὰ μᾶς συγκινήσης.

Καλῶς 'στον... τώρα γίνεται θεξίσεις γὰρ σένα
μὲ ἔξῃ γυμνωμένα.

Πάλι μᾶς ἔαφνιασε βροντή,
βρᾶ Περικλῆτο γλαουτῆ,
κι' ἀμέσως πάρε δρόμο
μὲ Μάντιχερ 'στὸν ἄμο.

Ἰστά στήθε σου τάρρευσα
κάθε καιμὸ νὰ πνίξῃς...
Ἄρης τὴν πόρτα μᾶς κτυπᾷ
καὶ πήγαινε ν' ἀνοίξῃς.

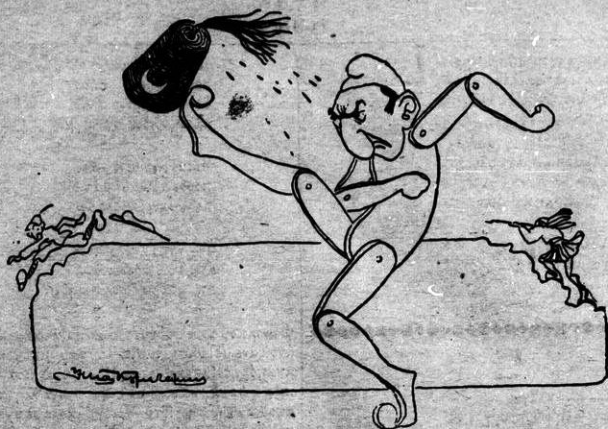
Δέξου τον, ἀδελφοῦλη μου, μὲ ρώμην καὶ μὲ σφρίγγος,
χωρὶς κανένα ρίγγος,
χωρὶς ἀνατριχίλα
μὲς' στῆς καρδιάς τὰ φύλλα.

Δέξου τον, ἀδελφέ μου, μὲ στάιν ἀπαθῆ
καὶ μὲ γυμνὸ σπαθί.
Κτυπᾷ τῆς πόρταις Ἄρης,
καὶ δέξου τον μὲ θάρρος
γενναῖος μαχητής.

Δέξου τον καβδαάρης,
εὐζωνος καὶ φαντάρος
καὶ πυροβολητής.

B.

Π.— Τὸν δέχομαι κι' ἐγὼ,
καὶ δὲν βαρναλῶ
καὶ δὲν μὲ πιάνει φρίκη.

**Του προσφιλοῦς Ἐμῆρ τοῦ δοξασιμένου φέει
κι' αὐτό σάν τοῦ Σαφκίτ εἶθε μὲς'στὰ νὰ πέση.**

Μὰ μέσ' ἀπὸ τῆ θύρη
σπαθὶ γενναῖο βγάξω
καὶ τὸν ζητωκραυγᾶσω.

Ἐκείνος μὲς ξαντόπικας,
καλῆς' στον, ποὺ μὰς' κόπικας
καὶ πάλι μὲ θυμὸ.

Μ' ἔφαρτηρίων ἴχους
τάρματ' ἀπὸ τοὺς τοῦχους
καὶ τώρα ξεκρεμιῶ.

Σημαίνει, παπαρδέλα,
σάλπιγγ' πολεμική,
φορᾶ τὴν φουστανίλα,
φορᾶ καὶ τὸ χακί.

Παιδιά τροπαιοφόρα,
κανεὶς μὴ μὲν' πίσω...
χωρὶς τὸν Ἄρη τώρα
δὲν εἶμπορὸ νὰ ζήσω.

Αὐτὸς μ' ἔνδυναμώνει,
αὐτὸς ζῶη μου μόνη,
καὶ σκέψης καὶ φρονεῖς.

Μ' ἄρασει νὰ τσιπῶ
μὲ βόλγα, μὲ κοπὴν,
μὲ πάταγο βροντῆς.

Πρῶτα δὲν εἶμποροῦσα γιὰ πόλεμο ν' ἄκουσω,
μὰ τοῦτον τὸν καιρὸ
νὰ ζήσω δὲν' μπορῶ,
χωρὶς ἀρειμανίως παιδιὰς ν' ἀνακροῦσω.

Τώρα τὸν συνειθίσαμε τὸν τρομερὸ τὸν Ἄρη
κι' ἔμπρός του καθὼς ἄλλοτε δὲν πέρνομε ποδάρι.
Τώρα τὸν ἀντακρόσομα κατόματα κι' ἄλλοιως,
σήμερα τὸν δεχόμεθα
κι' ἔμπρός του προσερχόμεθα
σάν νάναι πρῶτος φίλος μας καὶ γνῶριμος παληός.

Ἐκείνος σὲ ξαφάντωμα καὶ πάλι μὲς καλεῖ...
τὰ πάντα συνειθίζονται' στὸν κόσμο, Φασουλή.
Ἐμπρός, κι' ἄς μὴν ξεχάνωμε
τὸν ἑνοσιλο χορὸ,
ἔμπρός, χωρὶς νὰ χάνωμε
πολύτιμο καιρὸ.

Τῆς Πόλις οἱ Νεότουρκοι, τῆς Πόλις οἱ σακάτηδες
καὶ τώρα ξαναφορίζουν,
κι' Ἐμῆρ καὶ Γαλαάτηδες
τὸ Γένος ξεκληρίζουν.

Ἄπὸ τὴν Πόλι, βρόξεψε τὰμῶντητα σκυλιά,
καὶ τώρα λῆσοσαν αὐτοὶ, καὶ ξαναθελουν νίκη,
μὰς' ἔρριζουν κάθε τίμο κι' αὐτὸν τὸν Βασιληᾶ,
καὶ γράφουν' στὴν πατοῦνα των τὴν καθεμιά' συνθήκη.

Κάθε Νεότουρκο φεσὲ
τὸν ἐλέπαις τώρα νὰ λυσοῦ,
νὰ καίη, νὰ σκοτῶνῃ.

Καὶ ποὺς γι' αὐτοὺς τοὺς ἔμμανεῖς,
τοὺς ἀνέρους, τοὺς φονεῖς,
τὸ ἔξφος δὲν φοικάνει;

Πάλι παροξυμοί,
φάσμα στυγρὸν ἐλέθρου
περιπλανᾶται νέον.

Και φεύγουν πληθυσμοί
ζηρότεροι σκαλέθρου
τήν λύσαν τῶν φονέων.

"Αν τὸ μισὸ φεγγάρι
μὰ καὶ καλὴ δὲν οὐδύση,
συχνὰ θὰ ἐλέπηξ' Ἀρη
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δόσι.

Ἀτέλειστοι καιροὶ
κι' αἱμάτων Καλλιρρόη,
κι' εἰρημικὸ ψωμὶ
ὁ κόσμος δὲν θὰ τρώη.

Π.

Φ. — Διάφορος κι' ἐγὼ
μὲ τὸν Πρωτοπουργὸ
τὸν πόλεμο κηρύττω.

"Ὀπλον καθεὶς λαβέτω...
δὲν σοῦπα, Παρικλέτο,
πῶς θάχωμα καὶ τρίτο;

"Ἡ μοῖρα μὰς ἀληθινὰ καὶ τοῦτον μὰς τὸν γράφει,
καὶ χερί ποῦ δὲν φαίνεται ε' αὐτὸν μὰς ὀδη γαί,
καὶ τὸν διψοῦμε σήμερα σὺν διψοσμένῳ λάφῃ,
ποῦ τρέχει μὰς ὅτ' ἄρχιμο νάβρη φερὸν πηγῆ.

Π. — Ἀλήθεια πῶς ὁ θυγμὸς εὐρίσκειτ' ἐν οὐρασί ;
Φ. — Τέτοια φωνάζει, Παρικλέτο, τοῦ Ταλαῖν τὸ φέσι,

μὰ σὺ φεσάδες μὴν ἀκοῦς,
πρόσφυγας νάτανιζες,
καὶ μοναχὰ πολεμικὸς
παῖδας νάποντζες.

"Ἐμπρός, εὐὲ λογοκόπε,
ποῦσαι τὴν λόφου ἦρας,
ὁ Βενιζέλος πῶσαι
ποῦγει φωνὴ μὲ κῆρος.

"Ὀρυμαγδὸς πολλὸς
κι' ἀναβρασμὸς φαίνά...
ὅτ' ὀθμὰ τῆς Βουλῆς
τὸ βάλθησ' ἔτρανά.

Τὸν κόσμον συνεκίνας
μεγάλου λόγου ὀβελλα,
κι' ἐτρόμαξαν κι' ἐβένιοι,
ὅπου φοροῦν μονόβλα.

Μὴν κάθισαι, καλέ,
ὁ Βενιζέλος τῶπε...
βροντοῦν Ἀνατολαί
καὶ ξυγκοκῶντ' Ἐθρώπαι.

"Ἐκιστο τὸ μεγάλο
τοῦ Βενιζέλου κήρυγμα
δὲν ἦσαν τίποτ' ἄλλο
πάραι ὀδύος σφύριγμα.

"Ἦταν ἀλήθεια καίτι,
ποῦδε τὸ κάθε μᾶτι
πανωλεθρίας δράμα.

Φωνή, ποῦ ἔπῃρ τόνο
ἀπὸ Ραγιάδων πόνο,
ἀπὸ Ραγιάδων κλάμμα.

Φωνή, ποῦ τοὺς φεσάδες σὲ κάποια σκέψι βάνει,
ἀνοίξαν μὲ τούτη ταυτιά τοῦ κάθε μπόγια,
κι' ἀπόρηος κι' ἔκλεινε τῆς Ἠλῆς τὸ Ντιβάνι
πῶς ὁ Δευτέρης εἶπε μὲ τόνο τέτοια λόγια,
ἀφοῦ, καθὼς γνωρίζεις, βρισκόμαστε σὲ σχέσι
κι' ἀδελφικῆ φιλία μὲ τῆς Τουρκίας τὸ φέσι.

"Ἀπόρηος πολλὸ
κι' ὁ Πρέσβυς Κεμαλή,
ποῦ τόσους κόπους κάνει κι' εἰρημικὸς ἀγῶνας
κι' ἐπῆγε ν' ἀνακρίνη τοὺς Τούρκους Μακεδόνας.

Κι' αὐτὸς ποῦ λές, ταυφοῦτη,
ποῦ ἔπῃρ τόσα μέρη,
τόσα χωρὰ παγῶνα.

"Ἀπόρηος μὲ τούτη
τὴν στάσι τοῦ Δευτέρη,
ποῦ τοὺς χαλὰ τὰ κίνα.

Εἰς τῆς Βουλῆς τὸ ἔθμα
γιατὶ, Δευτέρη, τάπας,
γιατὶ κακὸ νὰ γίνη
τώρα, ποῦ πῆνε πρῶτα
φιλίας μας κι' ἀγάπας
καὶ βασιλεῦ Ἐιρήνης.

Π. — Κι' ἐγὼ μὲ τοῦ Δευτέρη
τὴν ἐκτονη φωνή
τροχίζω τὸ μαχαίρι
γιὰ κόσμο, ποικίλων.

Μὰ ἔφορος τροχιωμένῳ
ἀπροσπεφνωμένῳ,
κιντάζω τὸν γυαλὸ.

Φεύγουν καρδία πάλι,
καὶ λὲν μικροὶ μεγάλοι:
σὺρετ' ὅτ' ἄλλο.

Καὶ τώρα γιὰ τὸν Ἀρη,
τὸν πρῶτο μὰς τὸν φίλο,
δὲν θὰ σοῦ δώσω ἔλλοι,
κι' ἔχε γὰρ τοῦτον χερί.